

*Onsdag den 15de December* holdtes et offentligt Møde, hvor Hr. Byfoged *Emil Jürgensen* fra Randers indledede Forhandling om de af *Justitsministeren* i Landstinget fremsatte *Lovforslag om uægtefødte Børn og Plejebørn*.

Der var sket en glædelig Fremgang, siden Taleren for 1 $\frac{1}{2}$  Aar siden behandlede samme Sag, idet der nu forelaa noget reelt, medens den Gang alt svævede i Luften. Man burde derfor være Justitsministeren taknemmelig, selv om Lovforslagene langt fra var ideale. De var stærkt begrænsede og holdt sig væsenlig til det økonomiske. Inden Hr. Jürgensen nærmere udtalte sig om dem, vilde han søge at opklare en almindelig Vildfarelse. Love som disse kunde ikke have nogen Indflydelse paa Sædeligheden. Om en Tjenestekarl skulde betale Halvdelen eller Tredjedelen af sin Løn, var uden Betydning i saa Henseende; sligt overvejede den, der indlod sig i et Kjærlighedsforhold, ikke forud. Hvad Forslagenes Begrænsning angik, maatte han i det væsenlige billige den. Den Anskuelse, at Ægteskabet trædes for nær, naar det uægte Barn faar Arveret og særlig Navn efter Faderen, er for udbredt til, at den for Øjeblikket kan udryddes. Man maa nøjes med det mindre, naar der er Fare for ellers slet intet at faa. Derimod bør Barnet altid have Navn efter Moderen og ikke gaa ud fra Fødselsstiftelsen bare med Fornavn og Nummer. De hemmelig fødende burde i hvert Fald opgive deres Navn til Kirkebogen, — selv om dette skulde føre til nogle flere Barne mord og Fosterfordrivelser. Underholdspligten bør vare lige saa længe overfor det uægte Barn som overfor det ægte. Det bør underholdes til det 18de Aar, og kun i Undtagelsestilfælde til det 14de, ikke omvendt. Lovforslagets Hovedfejl er, at det kun taler om *Moderens* Ret overfor Faderen, ikke om *Barnets*. Det er at stille Sagen paa Hovedet, og noget saadant maa ikke finde Sted i et nyt Lovforslag, hvor ingen Fortolkninger burde være nødvendige. Underholdet til Barnet maa kunne opkræves af enhver, der træder det i Moders Sted; dette maa staa tydelig i Loven. Forslagets gode Side er, at Moderen, naar hun ikke kan faa Bidtag af Faderen, kan henvende sig til Kommunen om en Understøttelse, der da betragtes som Fattigunderstøttelse til Faderen. Dog mangler der Bestemmelser om, hvorledes hun skal forholde sig, naar hun ikke ved, hvor Faderen er, naar han er i Udlandet o. a. m.